

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2013 r.,
sprawy **M. K.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 lipca 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 16 stycznia 2012 r.,

postanowił

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 16 stycznia 2012 r., skazał M. K. za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2012 r. apelacji obrońcy skazanego, utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji, uznając ten środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433

§ 2 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., a także art. 7 k.p.k. Z ostrożności procesowej zarzucił także naruszenie art. 155 k.k. i art. 156 § 3 k.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Apelacyjny wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym. Podzielić w tym zakresie należy stanowisko prokuratora zawarte w odpowiedzi na kasację.

Na wstępie zauważyć należy, że zarzuty kasacji stanowią w zasadzie dosłowne powielenie zarzutów apelacyjnych i w istocie skierowane zostały przeciwko rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji, co stoi w oczywistej sprzeczności z art. 519 k.p.k. Poza tym autor skargi w przeważającej mierze, stawiając zarzuty kasacyjne tak naruszenia prawa procesowego, jak również materialnego, kwestionuje *de facto* ustalenia faktyczne w sprawie, dążąc tym samym do obejścia zakazu podnoszenia w postępowaniu kasacyjnym zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, zawartym w treści art. 523 § 1 k.p.k.

W sprawie nie sposób jest podzielić stanowiska skarżącego, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie sprostało wymaganiom stawianym w art. 457 § 3 k.p.k., a sąd odwoławczy nie rozpoznał w pełni środka odwoławczego, do czego zobowiązany był zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. Zarówno uzasadnienie zaskarżonego wyroku, jak również uzasadnienie sądu *a quo* zostało sporządzone w sposób prawidłowy. Sąd odwoławczy w zaskarżonym orzeczeniu w sposób właściwy dokonał kontroli instancyjnej orzeczenia sądu pierwszej instancji, a także szczegółowo odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji.

Stawiając zarzuty naruszenia art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., autor kasacji starał się, na co zwrócono już uwagę, dokonać obejścia zakazu podnoszenia w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, skierowanym przeciwko wyrokowi sądu pierwszej instancji. Treść stawianych przez skarżącego zarzutów, gdzie w sposób bardzo szeroki polemizuje on z tymi ustaleniami, dokonując także tendencyjnej oceny dowodów, ewidentnie wskazuje, że próbował on w sposób zawołowany doprowadzić do ponownej kontroli odwoławczej wyroku sądu pierwszej instancji, a nie orzeczenia, które zostało faktycznie zaskarżone. Sąd Najwyższy w tym miejscu

pragnie zwrócić uwagę, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a charakter możliwych do podniesienia zarzutów określony jest ściśle treścią art. 523 § 1 k.p.k. Postępowanie kasacyjne nie jest więc kolejną instancją w postępowaniu odwoławczym, co sugerowałaby treść przedmiotowej kasacji.

Autor kasacji, zarzucając również, z „ostrożności procesowej”, naruszenie prawa materialnego w postaci art. 155 k.k. i art. 156 § 3 k.k., podważa ustalenia dotyczące strony podmiotowej popełnionego przez skazanego przestępstwa, a więc również elementu ustaleń faktycznych. Abstrahując od tego, że skarżący negując ustalenia faktyczne, zarzucał jednocześnie naruszenie przepisu prawa materialnego, a co do zasady są to zarzuty wykluczające się, to nie sposób uznać było za zasadne jego twierdzenia, że w sprawie sądy rozpoznające sprawę miałyby rozważać zakwalifikowanie przestępstwa, którego dopuścił się skazany, jako nieumyślnego. Skoro w sprawie ustalono, że skazanemu przypisać należało działanie z zamiarem zabójstwa, to niezrozumiałym jest doszukiwanie się przez skarżącego obowiązku rozważania przez sąd zakwalifikowania czynu skazanego jako przestępstwa nieumyślnego lub umyślno-nieumyślnego, którego strona podmiotowa ukształtowana jest w sposób określony przez art. 9 § 2 lub § 3 k.k.

Mając to na względzie, Sąd potraktował przedmiotową kasację jako bezzasadną w stopniu oczywistym, skutkującym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. skazany został zwolniony od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.